

Arrest

nr. 210 287 van 28 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader, D.L.

Op 20 november 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 december 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader, D.L.

Op 1 juni 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/12/2017 werd ingediend door:

K., M.

Nationaliteit: Albanië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde D., L. in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- Een brief van de federale Pensioendienst dd 19/09/2017 op naam van D.Q. (de echtgenote van de Belgische referentiepersoon dat de Pensioenrechten zijn herberekend (IGO) vanaf 1/09/2017 (Augustus 2017 IGO: 715,75€/September 2017 IGO: 722,18€)*
- Een brief van de federale Pensioendienst dd 20/09/2017 op naam van D., L., de Belgische referentiepersoon dat zijn Pensioenrechten zijn herberekend (IGO) vanaf 1/09/2017 (Augustus 2017 IGO: 715,75€/ September 2017 IGO: 722,18€)*
- Loonfiche van tewerkstelling bij P.M. op naam van D.M. voor de maand januari 2018*
- Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van handarbeiders dd 2/03/2018 van tewerkstelling bij E.D. – Z.Z op naam van betrokkene zelf; Overzicht verrichtingen KBC Rekening van 19/06/2017 tot 10/03/2018 op naam van betrokkene.*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dus dat de Belgische referentiepersoon recht heeft op een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO).

Er dient opgemerkt te worden dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e,

van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratios legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten" (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015). Het voorgaande in acht genomen en vermits de IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening" valt, wordt het IGO bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt valide Federale Pensioendienst niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. (Arrest RW nr. 194 176 van 25 oktober 2017)

Bovendien heeft de wetswijziging van 4 mei 2013 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen impliceren de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in hoofde van de Belgische onderdaan.

Met betrekking tot de eigen inkomsten van DD.Q., D.M. en van betrokkene zelf dient opgemerkt te worden dat met deze inkomsten geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. (Arrest RvS nr. 240.164 van 12 december 2017)

Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, dringt een behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Voorts dient er te worden gewezen dat betrokkene niet kan voorhouden "ten laste" te zijn van zijn Belgische vader door erop te wijzen dat hij door een tewerkstelling zelf in een inkomen voorziet, terwijl zijn vader, bij gebrek aan een voldoende inkomen, door de Belgische overheid dient te worden gesteund.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van J5.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de redelijkheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon, de Belgische vader van verzoekster, de heer D.L. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Doch is er voldoende bewijs voorhanden dat de referentiepersoon weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die in aanmerking genomen dienden te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uw Raad wees er eveneens in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RvV 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wees uw raad in het arrest nr. 189 891 van 19 juli 2017 erop dat het niet in aanmerking nemen van de IGO bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen enige grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het stelsel van het leefloon en de "financiële maatschappelijke dienstverlening" enerzijds en het stelsel van de IGO anderzijds zijn immers elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor (de behandeling van) de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als "leefloon" of "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Het gegeven dat de IGO wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en ontoereikende eigen bestaansmiddelen hebben,

maakt niet dat deze uitkering is gelijk te stellen met een leefloon of als dusdanig is te beschouwen. Het is verder op zich niet betwist dat de IGO niet valt onder de begrippen “kinderbijslagen en toeslagen”, “inschakelingsuitkeringen” of “overbruggingsuitkeringen”. Ten overvloede merkt de Raad in bovenvermeld arrest nog op dat de term “kinderbijslagen en toeslagen” zeer onduidelijk is. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “toeslagen”. Het woord “toeslag” wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”. Gelet op de omstandigheid dat de term “toeslagen” samen met de term “kinderbijslagen” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie. Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

Uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen dienen restrictief te worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen.

Bovendien is de verwerende partij van oordeel dat de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon en een ander familielid en van verzoekster zelf niet in aanmerking genomen kunnen worden. Doch dient er op gewezen te worden dat volgens de Verblijfswet de Belg moet aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die van derden gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien. Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen. Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” en in Wolters als “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”. Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoekster en de Belgische referentiepersoon. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 01.06.2018 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw. Dat nu verzoekster zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan haar geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat, nu verzoekster aangetoond heeft dat zij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster weldegelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster bespreekt de motieven ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij meent dat de gemachtigde in concreto diende te onderzoeken welke bestaansmiddelen nodig zijn om te vermijden dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden, en hiertoe de nodige inlichtingen moest inwinnen. Zij meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft nagelaten de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) in aanmerking te nemen die haar vader als referentiepersoon ontvangt bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 189 891 van de Raad van 19 juli 2017 om te staven waarom de IGO niet als leefloon of als financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden beschouwd. Bovendien meent zij dat de inkomsten die zij zelf uit tewerkstelling verwerft ook in aanmerking moeten worden genomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad wijst er daarbij op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht, luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

*maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
(...)"*

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Hieruit blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn die ouder zijn dan 21 jaar, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische ascendent, cumulatief dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, namelijk als descendent van haar Belgische vader D.L. De gemachtigde stelt immers vast dat er geen bestaansmiddelen werden aangetoond in hoofde van de referentiepersoon die in aanmerking kunnen worden genomen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien de referentiepersoon een Inkomensgarantie voor Ouderen ontvangt, terwijl ook de eigen inkomsten van verzoekster zelf en van andere gezinsleden hiervoor niet in rekening kunnen worden gebracht. Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, stelt de gemachtigde dat een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdringt. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoekster niet kan voorhouden "ten laste" te zijn van haar Belgische vader door erop te wijzen dat zij zelf door tewerkstelling in een inkomen voorziet, terwijl haar vader bij gebrek aan voldoende inkomen door de Belgische overheid moet worden gesteund.

De bestreden beslissing is in casu dus gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat geen bestaansmiddelen werden aangetoond die in aanmerking komen als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, en 2) dat verzoekster niet kan voorhouden 'ten laste' te zijn van haar Belgische vader nu zij zelf door haar tewerkstelling een inkomen heeft. Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota, gaat verzoekster in haar verzoekschrift volkomen voorbij aan dit tweede motief. Sterker, verzoekster voert aan dat in geen geval rekening werd gehouden met haar inkomsten en er niet over haar inkomsten zou gemotiveerd zijn. Ze erkent zelf over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken. Hiermee gaat verzoekster dus enerzijds voorbij aan het motief dat ze niet aantoonde ten laste te zijn van haar Belgische vader nu ze zelf een inkomen heeft en anderzijds meent ze uitdrukkelijk zelf ook over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. De Raad acht de beoordeling door de gemachtigde dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn dan ook niet kennelijk onredelijk. Door wel stukken over te maken die wijzen op haar eigen inkomsten uit tewerkstelling, maar daarentegen geen stukken waaruit een financiële afhankelijkheid van haar vader blijkt, maakt verzoekster niet aannemelijk 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Nu verzoekster dit tweede motief niet weerlegt, maar juist het tegendeel voorhoudt, heeft zij geen belang bij haar kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing is op redelijke, zorgvuldige en afdoende wijze gestaafd door de onbetwiste vaststelling dat verzoekster niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Belgische vader.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES